

ЛОРЪН МИРАКЪЛ ЦВЕТНАТА БРОШКА

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2010

chitanka.info

Читатели, пазете се! Този разказ е вдъхновен от „Маймунската лапа“, публикуван за пръв път през 1902 г. от У. У. Джейкъбс, който направо ми изкара акъла от уплаха, когато бях тийнейджърка. Внимавайте какво си пожелавате, да знаете!

Лорън Миракъл

Навън вятърът виеше около къщата на Мадам Занзибар и един хлабав улук думкаше по стената. Небето беше притъмняло, макар да бе едва четири часът. Но в кичозно обзаведената чакалня светеха ярко три лампи с абажури от шалове с цветовете на скъпоценни камъни. Рубинени отблясъци играеха по кръглото лице на Юн Сун, а синьо-лилавите петънца придаваха на Уил вид на току-що умрял.

— Все едно си се надигнал от гроба! — казах му.

— Франки! — скастри ме Юн Сун и килна глава към затворения кабинет на Мадам Зи — сигурно се тревожеше, че тя може да чуе и да се обиди. На дръжката на вратата бе увиснала червена пластмасова маймуна — знак, че при врачката има клиент. След това беше наш ред.

Уил подбели очи.

— Аз съм страшилище — изпъшка той и протегна ръце към нас. — Моля, дайте ми всичките си сърца и дробове.

— О, не! Страшилището се е вселило в нашия любим Уил! — Вкопчих се в лакътя на Юн Сун. — Бързо, дай му твоите сърца и дробове, да не докопа моите!

Юн Сун се изтръгна от хватката ми.

— Не е смешно! — изчурулика тя, но прозвуча заплашително. — И ако не се държите мило с мен, ще си тръгна.

— Я стига си се цупила — казах.

— Ще си взема гръмотевичните бедра и ще се изнеса оттук! Ще видите вие!

Юн Сун пак си въобразяваше, че краката ѝ са много дебели, само защото супертясната ѝ рокля за бала трябваше да се поотпусне малко. Тя поне имаше рокля за бала. И със сигурност щеше да я облече.

— Блях — троснах се аз. Цупенето ѝ заплашваше да осуети нашия план, който беше единствената причина да се намираме тук.

Училищният бал приближаваше застрашително и аз нямаше да съм кахърната девойка, която си седи вкъщи самичка, докато другите пощуряват от блясъка и танцуват присмехулно на зрелищни петнайсетсантиметрови токове. Отхвърлях го, особено защото в дъното на душата си знаех, че Уил иска да ме покани. Трябваше му само малко насърчение.

Сниших глас, като се усмихвах на Уил — „тра-ла-ла, бърбрене по женски, нищо важно“.

— Това го измислихме заедно, Юн Сун, не помниш ли?

— Не, Франки, измисли го ти — заяви тя. Поне тя не шепнеше. — Аз вече си имам кавалер, нищо, че бедрата ми ще го размажат. Ти си тази, дете се надява на чудо в последния момент.

— Юн Сун! — Погледнах Уил и той се изчерви. Лоша Юн Сун — да го изтърси така пред всички! Лошо, лошо, невъзпитано момиче!

— Ох! — изскимтя тя. Защото я фраснах.

— Много съм ти сърдита! — заявих й.

— Стига си се срамувала. Ти нали *наистина* искаш той да те покани? Ох!

— Ей, момичета? — обади се Уил и адамовата му ябълка заподскача нагоре-надолу. Така правеше, когато беше нервен. Колко сладко! Макар че... хм. Гадничък образ си беше. Подсети ме, се подскача, за да откъснеш ябълката, което беше почти същото като да посегнеш към райската ябълка. Обаче. Уил наистина беше обсебен от адамовата ябълка, и когато тя се движеше нагоре-надолу в гърлото му, наистина беше много сладко. Изглеждаше толкова уязвим.

— Тя ме удари! — измрънка тя.

— Заслужаваше си го! — възразих, но не исках да продължа, този разговор вече бе разкрил твърде много. Затова потупах Юн Сун по крака, по който нямаше и грам мазнинка. — Но все пак ти прощавам. А сега млъкни.

Юн Сун така и не схващаше — или напълно го схващаше, но не го оценяваше — че не е нужно всичко да се казва на глас. Да, исках Уил да ме покани за своя дама на бала, и то колкото се може по-скоро, защото балът под надслов „Пролетта е за влюбените“ беше само след две седмици.

Тъпо мото, вярно, но пролетта наистина е за влюбените. Това си е неоспорима истина. Също като неоспоримата истина, че Уил е моето

момче завинаги, само да успееш да преодолееш трайната си срамежливост и да се престраши, по дяволите. Стига вече с тия другарски потупвания по рамото, хилене и турнири по гъдел! Стига вече сме се вкопчвали един в друг и сме пиццали, и сме обвинявали за това филмите, които гледаме — „Крадци на трупове“ или „Те дойдоха от хълмовете“! Не вижда ли Уил, че съм му в кърпа вързана?

Миналата неделя без малко да ми предложи, бях деветдесет и девет цяло и пет десети процента сигурна. Гледахме „Хубава жена“, раздухана романтична история, която винаги ни разсмиваше. Юн Сун беше изчезнала в кухнята да приготви нещо за хапване и ни остави сами.

— Ъъ, Франки? — каза Уил. Кракът му тропаше по пода, а пръстите му стискаха крачола на дънките. — Може ли да те попитам нещо?

И глупак би разбрал какво точно, защото ако искаше просто да усили музиката, щеше просто да каже „Ей, Франкс, я надуй музиката“. Небрежно и направо. Нямаше нужда от уводни думи. Но след като уводни думи имаше... е, за какво друго би могъл да ме пита, освен „Ще дойдеш ли с мен на бала“? И само след няколко мига щеше да настане вечното блаженство.

И аз издъних работата. Неговата осезаема нервност ошашка и мен, и вместо да се насладя на мига, аз, страхливката, смених темата. **ЗАЩОТО СЪМ ОТКАЧАЛКА.**

— Виждаш ли, ето как се прави! — посочих аз телевизора. Ричард Гиър галопираше на бял жребец, с лимузината по-точно, към замъка на Джулия Робъртс, по-точно смотаният ѝ апартамент на третия етаж. Изглеждахме го как излезе през люка и се покатери по пожарната стълба, и всичкото това, за да спечели обичта на възлюбената си.

— Никакви сладникави простотии от сорта на „Доста си готина“! — продължих. Дърдорех празни приказки и си го знаех. — Ние сме по екшъна, бейби. Извършваме подвизи велики в името на любовта.

Уил преглътна и изохка, примига срещу Ричард Гиър като уплашено меченце. Мислеше си, че няма как да се сравнява с него, не се и съмнявам.

Зяпах телевизора и знаех, че съм саботирала щастието си на училищния бал, от тъпота. Никакви „подвизи велики в името на любовта“ не ми трябваха, нужен ми беше само Уил. Ама каквато съм

си умничка, успях да го уплаша. Защото в реалната действителност съм по-голяма страхопъзла и от него.

Но стига вече! И точно затова бяхме тук, при мадам Занзибар. Тя щеше да ни гледа и, освен ако не беше напълно изперкала, като безпристрастен наблюдател щеше да изрече очевидното: ние с Уил сме родени един за друг. Изречено кратко и ясно, то щеше да вдъхне на Уил куража да опита пак. Щеше да ме покани на бала и този път нямаше да му попреча, ако ще и да умра.

Пластмасовата маймуна на дръжката се разлюля.

— Я виж, тя мърда — прошепнах.

— Оооо — изпъшка Уил.

Чернокож мъж със снежнобяла коса се измъкна през вратата. Нямаше зъби и затова бузите му се бяха сбръчкали като сушени сливи.

— Деца — каза той и докосна шапката си.

Уил стана да му отвори вратата, защото той си е такъв. Силният вятър едва не събори стареца и нашият приятел го подкрепи.

— Леле! — възкликна той.

— Благодаря ти, синко — отвърна старецът. По-точно го смотолехи, нали нямаше зъби. — Я да офейквам, докато бурята не е довтасала.

— Мисля, че вече довтаса — каза Уил. Клоните на дърветата покрай алеята се блъскаха един в друг и скърцаха.

— Тоя ветрец ли? — възкликна старецът. — Виж сега, той е просто бебе, което се буди и реве, че е гладно. До утре сутринта ще е много по-зле, помни ми думата. — Той се втренчи в нас. — Вие, дечица, защо не сте си вкъщи на топло?

Трудно е да се обидите на беззъб дядка, че ви е нарекъл „дечица“. Ама... два пъти за двавет секунди!

— Ние сме гимназисти — обясних. — Можем сами да се грижим за себе си.

Смехът му ми прозвуча като шумолене на сухи листа.

— Е, добре — рече той. — Убеден съм, че вие сте по-наясно. — И заситни по верандата, а Уил му махна и затвори.

— Смахнат кретен! — прозвуча глас зад нас. Обърнахме се и видяхме Мадам Занзибар, която стоеше на вратата на кабинета си. Беше облечена с лъскав яркорозов анцуг, комплект от долнище и горнище, със свален до ключицата цип. Гърдите ѝ бяха кръгли, твърди

и стърчаха забележително, а явно не носеше сутиен. Устните ѝ бяха начервени с огнено оранжево червило в тон с лака ѝ и с огънчето на цигарата между двата ѝ пръста.

— Е, ще влизаме ли, или ще си седим тука? — попита тя трима ни. — Ще разкриваме ли мистериите на живота, или ще си ходим по живо, по здраво?

Станях и дръпнах Юн Сун, Уил ни последва. Мадам Зи ни въведе в кабинета си и тримата се сместихме на едно тапицирано кресло. Уил разбра, че така няма да стане и се премести на пода. Аз се размърдах, за да накарам Юн Сун да ми отпусне повече място.

— Видя ли? Същински наденици! — посочи тя бедрата си.

— Млък! — заповядах.

— А сега... — Мадам Зи мина пред нас и седна на една маса. — По каква работа сте дошли?

Прехапах устна. Как да го кажа?

— Ами, нали сте врачка?

Мадам Зи издуха облак дим.

— Брей, Шерлок, по обявата в „Жълти страници“ ли се сети?

Изчервих се и настръхнах едновременно. Бях попитала, за да завържем разговор. Проблем с общите фрази за завързване на разговор ли имаше? Както и да е, ако наистина беше врачка, редно беше вече да знае защо съм дошла.

— Ами... добре. Както и да е. Та значи, чудех се...

— Нима? Я си кажи.

Събрах смелост.

— Ами... чудех се дали един много специален човек ще ми зададе един много специален въпрос. — Умишлено не поглеждах Уил, но го чух как хлъцна от изненада. Не беше го очаквал.

Мадам Зи допря два пръста до челото си и подбели очи.

— Кхъ-кхъ — прокашля се тя. — Хммм, хммм. Виждам нещо много размазано. Страст има, да. — Юн Сун се изкиска, Уил преглътна шумно. — Но има и... как точно да го кажа? Усложняващи фактори.

„Благодаря ти, за което, Мадам Зи — помислих си. — Не може ли да копнем малко по-дълбоко? Да има с какво да поработя“?

— Но дали страстта ще го подтикне... този човек, искам да кажа... да действа?

— Да действаш или не... туй е въпросът? — произнесе Мадам Зи.

— Да, това е въпросът.

— Ахххх. Това е вечният въпрос. И човек трябва да се запита...

— Тя млъкна. Погледът ѝ се стрелна към Уил и тя пребледня.

— Какво? — настоях.

— Нищо — отвърна тя.

— Нещо! — троснах се аз. Нямаше да ме подлъже с това нейно театро, че разговаря с духове. Искаше да си мислим, че внезапно я е обсебил дух ли? Че е получила ясно и могъщо видение? Е, добре! Само кажи проклетия отговор най-сетне!

Мадам Зи се престори, че се овладява, дори дръпна продължително, разтреперана, от цигарата. Погледна право в мен и каза:

— Ако едно дърво падне сред гората и няма кой да го чуе, то все пак издава ли звук?

— Ъ? — възкликнах.

— Само това ми казаха. Приеми го или не, както искаш. — Изглеждаше нервна, затова го приех. Макар че когато не ме гледаше, извъртях очи към Юн Сун — „Тая е куку!“.

Уил каза, че нямал конкретен въпрос, но въпреки това Мадам Зи бе странно настоятелна, че трябвало да му предаде послание. Тя размаха ръце над аурата му и го предупреди строго да не се катери нависоко, което, странно, беше уместно, защото Уил беше запален катерач. Още по-любопитна беше реакцията на Уил. Първо веждите му се стрелнаха нагоре, а после го обзе друго чувство, някакво тайно радостно очакване. Той ме погледна и се изчерви.

— Какво става тук? — попитах. — Сложил си си хитрата физиономия.

— Мооооля? — възкликна той.

— Какво криеш от нас, Уил Гудман?

— Нищо, кълна се!

— Я без глупости, момченце! — сръза го Мадам Зи. — Слушай ме какво ти казвам!

— А, него не го мислете — казах. — Той е вманиачен по обезопасяването. — Обърнах се отново към Уил. — Вярно! Да не си

намерил страхотно ново място за катерене? Чисто нов лъскав карабинер?

— Ред е на Юн Сун — каза Уил. — Юн Сун, ти си.

— Гледате ли на ръка? — попита Юн Сун Мадам Зи.

Мадам Зи издиша и почти без да гледа, прокара пръст по пухкавата длан на Юн Сун, под палеца.

— Ще си толкова красива, колкото сама си позволиш — каза ѝ тя, и това беше. Толкоз ѝ бяха бисерите на мъдростта.

На Юн Сун явно ѝ беше също толкова тъпо, колкото и на мен. Идеше ми да протестирам от името и на трима ни. Стига бе! Дърво сред гората? Пази се от високото? Ще си толкова красива, колкото сама си позволиш? Дори и с донякъде убедително разиграната зловеща атмосфера, нас тримата ни мамеха. Особено мен.

Но преди да съм гъкнала, мобилният телефон на писалището иззвъня. Мадам Зи го вдигна и натисна с дългия си оранжев нокът бутона за разговор.

— Мадам Занзибар на вашите услуги — представи се тя. Докато слушаше какво ѝ говорят отсреща, изражението ѝ се промени. Тя се изнерви. — Не, Сайлс. Нарича се... Да, можеш да го кажеш, гъбички. *Гъбички.*

Двете с Юн Сун се спогледахме в ужас, въпреки че и много се зарадвах, не можах да се сдържа. Не на това, че Мадам Зи имаше гъбички — гнусно си е, вярно — но че го обсъжда със Сайлс, който и да беше той, пред всички нас. Сега вече не си бяхме дали парите напразно.

— Кажи на фармацевта, че е за втори път този месец — нацупи се Мадам Зи. — Трябва ми нещо по-силно. Какво? За сърбежа бе, идиот! Освен ако той не иска да ми я начеше! — Тя се врътна на въртящия се стол и метна единия розов крак върху другия.

Уил ме погледна тревожно, с широко отворени кафяви очи.

— Няма да ѝ я начеша — прошепна той театрално. — Отказвам!

Аз се разсмях — реших, че перченето му пред мен е добър знак. Опитът с Мадам Зи не беше минал според замисъла, но кой знае? Може би, в края на краищата, щеше да постигне желаните ефект.

Мадам Зи ме посочи с огънчето на цигарата си и аз разкаяхно сведох глава — „Извинете, извинете!“. За да се разсея, започнах да разглеждам най-различните странни джунджурии, наредени по

рафтовете ѝ. Книга — „Обикновена магия“, и друга, озаглавена „Какво да правим, когато мъртвите говорят, а вие не щете да слушате“. Сръчках Уил с коляно и посочих. Той се престори, че души клетото покойно копеле и аз се изкикотих.

Над книгите видях: шише отрова за плъхове, старовремски монокъл, бурканче с нещо, което изглеждаше като изрязани нокти, мръсна чаша от кафе „Старбъкс“ и заешка лапичка с все ноктите. А на горния рафт имаше... о, прекрасно.

— Това череп ли е? — попитах Уил.

Уил подсвирна.

— Леле-мале!

— Е, хубаво — Юн Сун извърна очи. — Ако там наистина има череп, хич не ща да го знам. Може ли да си тръгваме вече?

Хванах главата ѝ и я завъртях в правилната посока.

— Виж! Още има коса!

Мадам Зи затвори с трясък мобилния си телефон.

— Глупаци са, всичките до един! — заяви тя. Вече не беше бледа — очевидно разговорът със Сайлс беше разсеял паниката ѝ.

— Ааа! Виждам, че сте намерили Фернандо!

— Негов ли е черепът? — попитах. — На Фернандо?

— Ох, боже — изстена Юн Сун.

— Изпълзял на повърхността, след като канавката в гробището Чапъл Хил преляла — обясни Мадам Зи. — Ковчегът му, де. Кофти дървения, сигурно от хиляда и деветстотната. Никой не бил останал да се погрижи за него, та затова го пожалих и го донесох тук.

— Отворила сте ковчега? — възкликнах.

— Да. — Тя като че се гордееше с това. Зачудих се дали докато е мародерствала, е била с розовия анцуг.

— Много е гадно, че това още има коса — изтъкнах.

— Че *той* още има коса — поправи ме Мадам Зи. — Кожата започва да се разлага веднага и, повярвайте, дано никога не усетите миризмата ѝ. Но косата? Понякога тя си расте седмици след като починалият е минал в отвъдното.

— Брей, брей! — Посегнах и разроших медените къдрици на Уил. — Чу ли, Уил? Понякога косата продължава да расте.

— Пълен шаш — рече той.

— Ами това? — Юн Сун посочи един прозрачен пластмасов контейнер, в който в прозрачна течност плаваше нещо червеникаво, приличащо на орган. — Моля ви, кажете ми, че това не е също от Фернандо, моля ви. Мадам Зи махна с ръка, сякаш искаше да ни каже „Що за нелепост“!

— Това е матката ми. Изкрънках я от доктора, като ми я изрязаха.

— Матката ви? — на Юн Сун ѝ призля.

— Какво, да им дам да я изгорят ли? — сопна се Мадам Зи. — Няма да стане!

— Ами това? — посочих нещо изсъхнало на най-горния рафт. Тази игра на гатанки беше далеч по-забавна от самото гадаене.

Мадам Зи проследи погледа ми, зяпна и затвори уста.

— Нищо! — отсече тя, въпреки че едва откъсна очи от него, както забелязах. — Е, приключихме ли вече?

— Хайде, де! — допрях молитвено длани. — Кажете ни какво е!

— Не ти трябва да знаеш — отвърна тя.

— Трябва ми! — настоях.

— На мен не ми трябва — обади се Юн Сун.

— Напротив, трябва ѝ! — възразих. — И на Уил му трябва! Нали, Уил?

— Може да е по-кофти и от матката — рече той.

Мадам Зи присви устни.

— Моля ви се! — изхленчих аз.

Тя замърмори под носа си, че тийнейджърите били идиоти и че отказвала да поеме вината, ако стане нещо. После се изпружи и заопипва горния рафт. Гърдите ѝ не шавнаха, стърчаха твърди и непоколебими под анцуга. Тя свали съсухреното нещо и го постави пред нас.

— О, цветна брошка! — ахнах. Крехки розови пъпки с изсъхнали и покафенели краища. Посивели бели стръкчета, толкова изсъхнали, че по масата се пръснаха влакънца. Всичкото това вързано с увиснала червена панделка.

— Една селянка във Франция го е омагьосала — каза Мадам Зи с мъчен за разгадаване тон. Все едно беше длъжна да го произнесе, въпреки че не искаше. О, не. По-скоро много искаше, но се противеше на изкушението.

— Искала да покаже, че истинската любов е направлявана от съдбата и всеки, който се намеси, си навлича злина.

И тя посегна да върне брошката на мястото ѝ.

— Почакайте! — извиках. — Как действа? Какво точно прави?

— Няма да кажа — заинати се тя.

— „Няма да кажа“? — повторих. — Да не сте четиригодишна?

— Франки! — възкликна Юн Сун.

— И ти си като другите, нали? — сопна ми се Мадам Зи. — На всичко си готова, за да си хванеш гадже? Отчаяно жадуваш за сърцераздирателна любов, независимо на каква цена?

Усетих как лицето ми пламва. Но ето, картите бяха разкрити. Гаджета. Любов. В гърдите ми трепна надежда.

— Кажете ѝ, иначе никога няма да си тръгнем — Обади се Юн Сун.

— Няма — упорстваше Мадам Зи.

— Не може, защото си го е измислила — заявих.

Очите на Мадам Зи заискриха. Бях я предизвикала, което никак не беше учтиво, но нещо ми подсказваше, че какъвто и да беше случаят, тя не го е измислила. И много исках да разбера какъв е.

Тя остави цветната брошка в средата на масата, където тя си закротува.

— Трима души, сбъдва по три желания на всеки — обяви Мадам Зи. — Така действа.

Тримата се спогледахме и избухнахме в смях. Беше нелепо и в същото време — идеално: бурята, смахнатият, а сега и злокобно произнесеното обяснение.

И все пак погледът на Мадам Зи пресече смеха ни. Особено когато погледна Уил.

Той се опита да възкреси смеха.

— Е, защо тогава не я използвате? — попита той с тона на отзивчив и любезен тийнейджър.

— Използвах я — отвърна тя. Оранжевото ѝ червило приличаше на леке.

— И... сбъднаха ли се желанията ви? — поинтересувах се аз.

— Всичките до последното — отвърна тя безизразно.

Никой от нас не знаеше как да отговори.

— А някой друг използвал ли я е? — попита Юн Сун.

— Още една дама. Не знам какви са били първите ѝ две желания, но последното беше смърт. Така се сдобих с брошката.

Седяхме там и вече никак не ни се искаше да се кодошим. Случващото се, ни се струваше нереално, ала бяхме наистина тук, точно в този миг.

— Много страшно, бе — каза Уил.

— Но... защо тогава я пазите? — попитах. — След като сте изразходвала и трите си желания?

— Отличен въпрос — каза Мадам Зи, след като се взира в брошката няколко тежки секунди. Извади от джоба си тюркоазена запалка и я щракна. Грабна брошката, яростно и решително, сякаш най-сетне бе готова да извърши нещо, което е трябвало да бъде свършено отдавна.

— Не! — изскимтах и я изтръгнах от ръката ѝ.

— Дайте я на мен, щом не я искате!

— Никога! Тя трябва да се изгори.

Скрих в шепа розовите пъпки. Сякаш се допрях до сбръчканата буза на дядо, по която го галех, когато ходех да го видя в старческия дом.

— Правиш грешка — предупреди ме Мадам Зи. Посегна да вземе цветето, но ръката ѝ отскочи конвулсивно. Усетих същата вътрешна битка, както когато за пръв път я накарах да проговори за брошката, сякаш цветната брошка наистина имаше някаква власт над нея. Което беше пълен абсурд, разбира се.

— Още не е късно да промениш съдбата си — най-сетне произнесе тя.

— И каква е тази съдба? — Гласът ми секна.

— Съдбата, в която дърво пада в гората, но клетата аз съм си сложила тапи за уши?

Мадам Зи се втренчи в мен изпод гъстите си мигли. Кожата около тях беше изтъняла като креп и разбрах, че тя е по-възрастна, отколкото първоначално предполагах.

— Ти си грубо и невъзпитано дете и заслужаваш бой. — Тя се завъртя на стола си, и си пролича — просто *щрак!* — че се освободи от болезнената хватка на брошката. Или пък брошката я беше пуснала? — Щом си решила, задръж я. Няма да поема отговорността, ако нещо се случи.

— Как се използва?

Тя изсумтя.

— Хайде, де! — примолих ѝ се. Не исках да нахалствам, но просто беше ужасно важно. — Ако не ми кажете, ще сбъркам нещо. Сигурно... Не знам. Ще унищожа целия свят.

— Франки... остави това нещо — прошепна Уил.

Тръснах глава. Не можех.

Мадам Зи се изкиска — присмиваше ми се, на мен, тъпачката. Е, нека си се присмива.

— Хващаш я в дясната си ръка и изговаряш на глас желанието си — каза тя. — Но ти казвам, че нищо добро няма да излезе от това.

— Няма нужда да бъдете толкова черногледа. Не съм толкова тъпа, колкото си мислите.

— Не, много по-тъпа си — съгласи се тя.

Уил се намеси да отклони разговора, защото той си е такъв. Мразеше всякакви караници.

— Значи... вие не бихте я използвали, ако имате възможност?

Мадам Зи вдигна вежди.

— Като ме гледаш, трябва ли ми още желания?

Юн Сун въздъхна шумно.

— Е, на мен едно-две сбъднати желания биха ми дошли добре. Пожелай ми бедрата на Линдзи Лоън, ако обичаш!

Обичах приятелите си. Те бяха чудесни. Взех брошката. Мадам Зи хлъцна и стисна китката ми.

— За бога, момиче! — извика тя. — Щом ще си пожелаващ нещо, нека поне да е разумно!

— Да, Франки — подкрепи я Уил. — Помисли си за клетата Линдзи — искаш момичето да остане без бедра ли?

— Поне прасците ще ѝ останат — изтъкнах.

— Но към какво ще са прикрепени? И кой филмов продуцент ще наеме момиче, което си има само торс?

Разкисках се, а Уил явно беше доволен от себе си.

— Вие пък. Отврат — измрънка Юн Сун.

Мадам Занзибар дишаше неравномерно. Въпреки че беше решила да си измие ръцете, що се отнася до мен, уплахата ѝ, когато вдигнах повехналите розови пъпки, си беше съвсем неподправена.

Пъхнах цветната брошка в чантата си, като внимавах да не я смачкам. После извадих портфейла си и платих на Мадам Зи двойно цената, която беше назовала. Не се обяснявах, просто ѝ подадох банкнотите. Тя ги преброи и ме огледа преценяващо с отегчен до смърт поглед над оранжевото червило.

„Е, добре — казваше поведението ѝ. — Само... се пази“.

Отидохме у нас на пица, защото това беше ритуалът ни в петък вечер. И в събота и най-често в неделя. Нашите бяха заминали в творчески отпуск в Ботсвана през този семестър, което означаваше, че „При Франки“ е центърът на купоните. Само че не правехме истински купони. Можехме — къщата ни се намираше на цели мили от града, на един неподдържан черен път, няхахме близки съседи, които да се оплакват. Предпочитахме собствената си компания, а понякога се включваше и Джереми, гаджето на Юн Сун. Джереми ни смяташе, нас с Уил, за смахнати. Не обичаше пица с ананас и не харесваше същите филми като нас.

Дъждът тропаше по покрива на пикапа на Уил, докато той лъкатушеше по завоите на Булеварда на Реставрацията, покрай „Криспи Крем“, „Пигли Уигли“ и селската водна кула, която се извисяваше до небето в самотното си величие. В кабината на колата, където се натикахме и тримата, беше тясно, но това не ми пречеше. Бях седнала по средата и ръката на Уил докосваше коляното ми, когато превключваше скоростите.

— Я, гробището — посочи той с глава, когато стигнахме вратата от ковано желязо. — Да отдадем ли почит на Фернандо с минута мълчание?

— Да — отговорих.

Светкавица огря редовете от надгробни камъни и се замислих колко злокобни и тревожни места са всъщност гробищата. Кости. Разложена кожа. Ковчези, които понякога излизат на повърхността.

Зарадвах се, че се прибирам вкъщи. Обикалях от стая в стая и палех лампите наред, Уил поръча пицата, а Юн Сун преглеждаше какви филми са пристигнали тази седмица.

— Хайде да е нещо весело! — подвикнах аз от коридора.

— А не „Нощен преследвач“? — попита тя в отговор.

Отидох в стаята при нея и започнах да преглеждам дисковете.

— Какво ще кажеш за „Училищен мюзикъл“? В него няма никакви, ама съвсем никакви страхотии!

— Майтапиш ли се! — Уил затвори телефона си. — Шарпей и брат й кършат снаги в секси танц с маракаси? Това не е ли страхотия според теб?

Разсмях се.

— Но вие си щурейте, момичета — продължи той. — Аз имам да свърша една работа.

— Ще тръгваш ли? — попита Юн Сун.

— Ами пицата? — възкликнах аз.

Той извади от портфейла си двацет долара и ги остави на масичката за кафе.

— След трийсет минути ще е тук. Аз черпя.

Юн Сун въртна глава:

— Пак те питам: Ще си тръгваш ли? Няма ли да останеш да хапнем?

— Имам да свърша нещо — повтори той.

Сърцето ми се сви. Копнеех да го задържа, поне за мъничко. Стрелнах се към кухнята и извадих от чантата си цветната брошка на Мадам Зи... не, *моята* брошка.

— Поне изчакай да си пожелаея нещо — казах.

Той се развесели.

— Давай де, пожелай си.

Разколебах се. Стаята беше топла и уютна, пицата пристигаше и имах двамата най-велики приятели на света. Какво още исках?

Их, застърга отново в ума ми онази мисъл. Балът, разбира се. Искях Уил да ме покани да бъде неговата дама на бала. Може да е егоистично да имаш толкова много и да искаш и още, но аз отхвърлих този ред на мисли.

„Защото, погледни го“ — мислех си. Тези мили кафяви очи, тази малко крива усмивка. Тези смешни ангелски къдрици. Самата доброта и благодетелство — това беше Уил.

Той ми изтананика песента от „Опасност“! Вдигнах брошката.

— Искам момчето, което обичам, да ме покани за дама на бала — казах.

— Готово, момичета! — провикна се Уил, изпаднал в истинска еуфория. — Че кое момче не би искало да заведе на бала нашата славна Франки? Сега трябва само да изчакаме дали желанието ѝ ще се сбъдне, нали?

— Франки? Добре ли си? — прекъсна го Юн Сун.

— Помръдна! — възкликнах аз, захвърлих брошката на пода и отскочих. Кожата ми лепнеше. — Кълна се в Господ, тя помръдна, когато си казах желанието! И този мирис! Усещате ли го?

— Сигурно — съгласих се.

Вдигнах брошката от пода предпазливо, с два пръста. После я отнесох до библиотеката, пуснах я зад един ред книги и се зарадвах, че ми се махна от очите.

На другата сутрин аз изтичах долу с глупавата надежда да заваря... и аз не знам какво. Името ми, изписано със стотици шарени бонбонки? Розови сърчица, изрисувани в глупава редичка на перваза?

Вместо това намерих мъртва птица. Телцето ѝ лежеше до изтривалката — явно беше връхлетяла върху вратата в бурята и си беше прѣснала мозѣка.

Вдигнах я с една салфетка и се мъчех да не усещам меката ѝ тежест, докато я носех към външната кофа за боклук.

— Извинявай, птиче, тѣй хубаво и сладко — казах. — Литни към небето. — Пуснах трупчето вътре и капакът издрѣнча.

Върнах се вътре и чух телефонът да звѣни. Сигурно Юн Сун искаше нови сведения. Снощи с Джереми си трѣгнаха към единайсет, след като ѝ се заклех, че ще ѝ кажа на секундата, щом Уил се осмели да ме покани.

— Здравей, миличка — погледнах кой се обажда и видях, да, познала съм. — Още няма новини, съжалявам.

— Франки...

— Но си мислех за Мадам Зи и за нейните дрѣнканици на тема „Не се бѣркай на съдбата“.

— Франки...

— Уил ще ме покани на бала, как би могло да се случи нещо лошо? — отидох до фризера и извадих кутия сладоледени вафли. — От устата му ще изхвърчи слюнѣка и ще ми се лепне? Той ще ми донесе цветя, от тях ще изскочи пчела и ще ме ужили?

— Франки, млѣкни. Гледа ли сутрешните новини?

— В събота? Надали.

Юн Сун изхлипа.

— Юн Сун, *плачеш* ли?

— Снощи... Уил се е качил на водната кула...

— Какво?! — Водната кула беше висока поне стотина метра, а най-отдолу табела забраняваше изкачването. Уил вечно разправяше, че щѣл да се покатери до върха ѝ, но беше толкова законопослушен, че изобщо не се беше опитвал.

— Парапетът сигурно е бил мокѣр... или може би е било грѣм, още не знаят...

— Юн Сун! Какво е станало?

— Пишел е със спрей нещо на кулата, идиот с идиот, и...

— Със спрей? Уил?

— Млъкни, Франки! Паднал е! Паднал е от водната кула!

Стиснах слушалката.

— Божичко! Добре ли е?

Юн Сун ридаше и не можеше да говори. Разбирах я. Уил беше и неин приятел. Но исках да ми каже всичко.

— В болницата ли е? Мога ли да му отида на свиждане? Юн Сун!

Тя ревеше, после се чува стъпки и госпожа Юмико пое слушалката.

— Уил почина, Франки — каза тя. — Паднал е много лошо... Не оцеля.

— Моля... Какво?!

— Чен идва да те вземе. Ще останеш при нас! Колкото пожелаеш.

— Не — отказах. — Тоест... Аз не... — Кутията с вафли падна от ръката ми. — Уил не е умрял. Не е възможно да умре.

— Франки... — В гласа й имаше безкрайна тъга.

— Моля ви, не го казвайте! Моля ви, не говорете така... — Не знаех как да накарам разума си да се включи.

— Знам, че ти го обичаше. Всички го обичахме.

— Ама *чакайте!* — възкликнах. — Писал е със спрей? Уил не пише със спрей. Това ще го направи някой от ония, дето пушат трева, но не и Уил.

— Като дойдеш у нас, тогава ще поговорим.

— Но какво е писал със спрея? Не разбирам!

Госпожа Юмико не отговори.

— Дайте ми да говоря с Юн Сун — помолих. — Моля ви се! Дайте ми Юн Сун!

Последва приглушен разговор и Юн Сун отново се обади.

— Ще ти кажа, но е по-добре да не знаеш — каза ми тя.

Студени тръпки ме ползиха и внезапно усетих, че *не искам* да знам.

— Написал е със спрея покана. Затова се е качил горе. — Тя се поколеба. — Написал е „Франки, ще бъдеш ли моя дама на бала?“.

Свлякох се на пода до кутията с вафли. Какво търсеше тази кутия с вафли на пода?

— Франки? — попита Юн Сун. Дрънчащ далечен звук. — Франки, там ли си?

Дрънчащият звук не ми харесваше и натиснах бутона за изключване, за да го накарам да спре.

Погребаха Уил в гробището Чапъл Хил. По време на погребението бях като ударена. Ковчегът беше затворен, защото тялото му бе размазано и не можеше да се изложи на показ. Искях да се сбогувам, но как да се сбогуваш с кутия? На гробищата гледах как майка му пусна шепа пръст в дупката, в която лежеше Уил. Беше ужасно, но ужасът бе далечен и нереален. Юн Сун ми стисна ръката. Не й отвърнах.

Тази вечер валеше, лек пролетен дъждец. Представях си земята, обгърнала ковчега на Уил, влажна и студена. Сетих се за Фернандо, чийто череп Мадам Занзибар бе освободила, след като ковчегът му се бе размърдал в мократа земя. Напомних си, че източната страна на гробищата, където погребяха Уил, е по-нова и подредена като парк. И, разбира се, в днешно време изкопаваха гробовете по-модерно и по-ефикасно, отколкото мъжете с лопати.

Ковчегът на Уил нямаше да изскочи на повърхността. Беше невъзможно.

Останах у Юн Сун близо две седмици. Обади се на родителите ми и те предложиха да се завърнат от Ботсвана, но аз им отказах. Какъв смисъл имаше? Присъствието им нямаше да върне Уил.

В училище първите няколко дни щом се появях, всички започваха да си шепнат и да ме зяпат. Някои мислеха, че постъпката на Уил е романтична, други — че е тъпа. „Трагедия“ беше най-често използваната дума, произнасяна жално.

Що се отнася до мен, аз обикалях коридорите като призрак. Щях да се скатая, но психологът ме извика и ме принуди да говоря за чувствата си. Тая нямаше да я бъде. Скръбта си беше моя, скелет, който вечно щеше да трака вътре в мен.

Седмица след смъртта на Уил, точно една седмица преди бала, хлапетата престанаха да говорят толкова за него — говореха най-вече за рокли, резервации за вечеря и за лимузини. Едно бледо момиче, от класа на Уил по химия, се разстрои и каза, че трябва да отменят бала, но другите не бяха съгласни — балът трябвало да се състои, самият Уил би поискал така.

Допитаха се до нас с Юн Сун, тъй като бяхме най-близките му приятелки, а и макар и да не го казаха — защото аз бях момичето, заради което умря. Очите на Юн Сун се насълзиха, но после тя се

стегна и каза, че не е редно да провалим плановете на всички, и че надали има полза от това да си седим вкъщи и да жалим.

— Животът продължава — каза тя, и гаджето ѝ Джереми кимна, а после обгърна раменете ѝ и я придърпа към себе си.

Люси, президент на комитета за бала, сложи ръка на сърцето си.

— Напълно вярно — каза тя и се обърна към мен с прекалено загрижено изражение. — Ами ти, Франки? Ти би ли могла да го подкрепиш?

Вдигнах рамене.

— Все ми е едно.

Тя ме прегърна и аз се олюлях.

— Хайде, хора, да действаме! — провикна се тя и почна да командва простолюдието: — Трикси, продължавай да правиш черешовите цветове. Джослин, кажи на отговорничката по хартията, че ни трябва сто сини ленти и че не приемам откази!

Следобедът, когато трябваше да се проведе балът, два часа преди Джереми да дойде да вземе Юн Сун, аз си събрах нещата в чантата и ѝ казах, че се прибирам.

— Какво? — възкликна тя. — Не! — После свали една ролка от косата си. Гримовете ѝ бяха подредени пред нея на тоалетката, както и блясъкът ѝ за тяло, гланцът за устни, а роклята ѝ висеше на окачалката на отворената врата на банята. Лилава, с дълбоко деколте. Разкошна.

— Време е — казах. — Благодаря ти, че можах да остана толкова дълго... Но е време.

Тя се нацупи. Искаше да ми възрази, ала знаеше, че е вярно. Там не бях щастлива. Не в това беше проблемът — аз нямаше да съм щастлива никъде, но като се мотаех из къщата на семейство Комико, аз се чувствах като в клопка, а Юн Сун — безпомощна и виновна.

— Ама днес е балът! — възкликна тя. — Няма ли да е шантаво да стоиш сама вкъщи в балната вечер? — Тя дойде при мен. — Остани до утре. Аз ще се прибера съвсем тихо, кълна се. И няма непрекъснато да дърдорям за... сещаш се. За купонясването след бала, кой кого забил и кой припаднал в женската тоалетна.

— Но ти *трябва* да дърдориш за това — възразих.

— Трябва да останеш докогато си поискаш и да вдигнеш колкото си щеш шум на прибиране, и да си колкото си щеш лекомислена, и шантава, и тъй нататък.

— Неочаквано от очите ми бликнаха сълзи. — *Трябва*, Юн Сун.

Тя докосна ръката ми. Дръпнах се, но се надявах да е било незабелязано.

— Ти също, Франки.

— Ами... хайде. — Метнах чантата на рамо.

— Обади се, когато искаш — каза тя. — Няма да си изключвам мобилния дори по време на танците.

— Добре.

— И ако размислиш и решиш, че искаш да останеш...

— Благодаря.

— Или дори ако решиш да дойдеш на бала! Всички искаме да дойдеш, и ти го знаеш, нали? Няма значение, че си без кавалер.

Потръпнах. Тя не искаше да каже това, но несъмнено това, че нямах кавалер, беше важно, защото кавалерът ми щеше да е Уил. И аз не бях с него не защото беше предпочел друго момиче или страдаше от гаден грип, а защото беше мъртъв. *Заради мен*.

— Господи! — възкликна Юн Сун. — Франки...

— Отблъснах я. Не исках повече да ме пипат.

— Няма нищо.

Стояхме в неловко мълчание.

— Знай, че и на мен той ми липсва — каза тя.

Кимнах. После тръгнах.

Върнах се в празната ни къща и открих, че няма ток. Върхът. Това се случваше много често — Следобедните бури хвърляха клони в трансформаторите и цели квартали нямаха ток по няколко часа. Или пък токът изгасваше без причина. Може би твърде много хора бяха включили климатиците си и инсталацията се претоварваше, това беше моята теория. Теорията на Уил беше „Призраци, ха-ха-ха“. „Дошли са да ти вкиснат млякото“ — произнасяше той със злокобен глас.

Уил.

Гърлото ми се стегна.

Опитах се да не мисля за него, ала беше невъзможно и го оставих да витае в ума ми. Намазах си един сандвич с фъстъчено масло, но не го изядох. Качих се горе и легнах на леглото, без да вдигам завивките. Стъмни се. Обади се кукумявка. Гледах тавана, докато накрая престанах да различавам паяжинообразните пукнатини.

В тъмното мислите ми се устремиха в забранени посоки. Фернандо. Мадам Занзибар. *И ти си като всички, нали? Отчаяно копнееш за сърцераздирателна любов?*

Тъкмо това отчаяние породи тъпия ми план да отидем при Мадам Занзибар и още по-тъпото ми желание. Тъкмо то подтикна Уил да действа. Да не бях вземала проклетата цветна брошка!

Скочих. Господи... проклетата брошка!

Грабнах мобилния си телефон и натиснах продължително „три“, бързото набиране на номера на Юн Сун. „Едно“ бяха мама и татко, „две“.

— Уил. Още не бях го изтрила от списъка, а вече нямаше да има нужда.

— Юн Сун! — извиках, когато тя ми вдигна.

— Франки? — В слушалката се чуваше издутото до дупка парче „SOS“ на Риана. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърнах. — Много съм добре даже! Тоест, няма ток, тъмно е като в рог и аз съм съвсем сама, но все едно! Няма да е задълго.

— Изхихиках и тръгнах опипом към коридора.

— А? — възкликна Юн Сун. Стана още по-шумно. Чу се смях.
— Франки, не те чувам!

— Брошката! Останали са ми две желания!

— Изтърчах надолу. Преливах от радост.

— Франки, какво...

— Мога да го съживя, не разбираш ли? И всичко ще се оправи. Можем дори да дойдем на бала!

— Франки, недей! — Гласът на Юн Сун стана рязък.

— Такава *идиотка* съм! Как не се сетих по-рано!

— Чакай! Недей, не си пожела... — Тя млъкна. Чух едно „опа“, а след него пиянски извинения, после някой каза „*Прекрасна рокля!*“. Явно всички се забавляваха. И скоро и аз щях да се забавлявам с тях.

Стигнах в кабинета и посегнах към рафта, на който бях пуснала брошката. Заопипвах книгите, а после и зад тях. Пръстите ми напипаха нещо меко, като кожени венчелистчета.

— Ето ме пак — обади се Юн Сун. Шумът отзад бе намалял, явно беше излязла навън. — И, Франки, знам, че ти е мъчно. *Знам* го. Но случилото се с Уил е просто съвпадение. Ужасно, страшно съвпадение.

— Наричай го както си щеш — отвърнах. — Сега ще си използвам второто желание. — Извадих брошката иззад книгите.

Тревогата на Юн Сун се усили.

— Франки, недей, не бива!

— Защо не?

— Той падна от сто метра височина! Тялото му беше... Казаха, че се е размазал... Затова и го погребяха в затворен ковчег, не помниш ли?

— Е, и?

— Той се разлага в ковчега от тринайсет дни!

— Юн Сун, каква безвкусна реплика. Я кажи честно, ако трябваше да съживяваме Джереми, щяхме ли изобщо да водим този разговор? — Поднесох китката към лицето си и леко докоснах с устни цветовете. — Слушай, ще затворя. Но ми запазете малко пунш! И за Уил също. Ооо, за Уил запазете *много* пунш — сигурно направо ще е луднал от жажда!

Затворих телефона и вдигнах високо брошката.

— Искам Уил отново да оживее! — извиках възторжено.

Миризмата на гнило напои въздуха. Брошката се сви, сякаш цветовете се съсухряха. Захвърлих я несъзнателно, точно както бих захвърлила буболечка, кацнала на ръката ми. Но, все едно. Брошката не беше важна. Важен беше Уил. Къде беше той?

Огледах се с нелепото очакване да го видя седнал на дивана, вперил в мен поглед, който казваше: „*Страх те е от китка сухи цветя? Жалка работа!*“.

На дивана нямаше никой — мрачен силует до стената.

Стрелнах се към прозореца и надникнах навън. Там нямаше нищо, само вятърът шумолеше в листака.

— Уил?

Пак нищо. В душата ми зейна бездна от разочарование и аз се свлякох в коженото кресло на баща ми.

Глупавата Франки. Глупава съм, тъпа съм, жалка съм.

Времето течеше. Цикадите пееха.

Тъпи цикади.

И после, едва чуто — тупване. И второ. Изпънах гръб.

Чакълът по пътя хрускаше... или може би по алеята? Тежките стъпки се приближаваха. Бяха мъчителни и неравномерни, като че някой куца или влачат нещо.

Напрегнах слух.

Ето... тупване, на три метра, на верандата. Тупване, което в никакъв случай не беше от човешки крак.

Гърлото ми се сви, а думите на Юн Сун най-после стигнаха до мен. *Размазан*, беше казала тя. *Разлага се*. Дотогава не бях схванала. А сега вече беше късно. Какво бях сторила?

Скочих от креслото и побягнах към коридора да се скрия от очите на всеки — или всяко нещо — което щеше да надникне през широките прозорци на кабинета. Какво точно бях съживила?

Думкането проехтя из цялата къща. Изстенах и се плеснах по устата.

— Франки? — произнесе един глас. — Аз съм... ух, отврат. Направо съм размазан. — Той се разсмя, онзи смях, когато се присмиваше на себе си. — Но съм тук, и това е важното. Дойдох да те водя на бал!

— Не е нужно да ходим на бала. — *Моят* глас ли беше толкова писклив? — На кого му е нужен тоя бал? Съвсем сериозно!

— Да бе, да, и това го казва момичето, готово да убива заради идеалната романтична вечер. — Дръжката издрънча. — Няма ли да ме пуснеш?

Задишах тежко.

Чу се шляпане, все едно презрели ягоди падат в кофата за боклук, а после...

— Леле, много е зле.

— Уил? — прошепнах.

— Това хич не е гот... но да имаш препарат за отстраняване на петна.

Олеле. Олеле, олеле, олеле.

— Нали не ми се сърдиш? — попита Уил тревожно. — Аз тръгнах веднага, но, да му се не види, беше толкова *смахнато*, Франки... Защото, такова...

В ума ми изникнаха ковчези без въздух, заровени дълбоко в земята. „Моля те, недей!“ — помислих си.

— Зарежи. Беше *смахнато*... да не говорим повече за това. — Той се опита да ме разведри. — Е, ще ме пуснеш ли, или не? Тука се разпадам на парчета!

Притиснах се към стената в коридора. Коленете ми се подгънаха, не си владеех мускулите, но си напомних, че зад тежката входна врата нищо не ме застрашава. В каквото и да се беше превърнал, Уил все още беше от кости и плът. Е, поне отчасти. Но още не беше призрак, който минава през стените.

— Уил, трябва да си вървиш — казах. — Направих грешка, разбери!

— Грешка? Как така? — от объркания му глас ме заболя сърцето.

— Просто... О, господи! — Заплаках. — Вече не можем да бъдем заедно, и ти го разбираш, нали?

— Не, не разбирам. Ти искаше да те покана да бъдеш моя дама на бала, и аз те поканих. И сега без никаква причина... Охооо! Загрях!

— Нима?

— Ти не искаш да те видя! Нали е заради това? Тревожиш се как изглеждаш!

— Тъ... — да се съглася ли? Да го потвърдя ли, за да си тръгне?

— Франки... Аверче... Няма за какво да се тревожиш! — разсмя се той. — Първо, ти си красива. И второ, в сравнение с мен няма как да не изглеждаш като... знам ли? Като ангел небесен!

Като че му беше олекнало, като че беше отхвърлил някакво съмнение, което го гризеше, но не успяваше да определи какво е. Но

вече знаеше — просто Франки имаше комплекси, нищо повече! Глупавата Франки!

Чух пристъпяне от крак на крак, а после тракане на дървен капак. Тялото ми се напрегна — познавах това тракане.

Кутията, в която оставяха млякото... Ужас. Беше се сетил, че ключът е в тази кутия.

— Влизам — извика той и отново се повлече към входната врата. — Може ли, Франки? Щото изведнъж направо умирам да те видя!

И той се разсмя тържествуващо.

— Тоест, чакай, кофти се изказах... Но, по дяволите, нали това е темата на бала! *Всичко* излиза кофти — ама *всичко*, без изключение!

Избягах в кабинета, паднах на четири крака и трескаво заопипвах пода. Ех, да не беше толкова тъмно!

Ключът заяде и Уил започна да трака с него. Дишаше тежко.

— Идвам, Франки! — провикна се той. *Дрън, дрън.* — Шеметно бързам!

Толкова ме беше страх, че реалността около мен се изкриви. Задъхвах се, пицях, чувах писъците си, а ръцете ми опипваха слепешката, търкаха и пляскаха, а аз пълзях.

Резето издрънча и падна.

— Ура! — Изграчи Уил.

Вратата бутна протъркания килим точно в момента, когато пръстите ми напипаха разпадащата се брошка.

— Франки? Защо е толкова тъмно? И защо ти не си...

Стиснах очи и изрекох последното си желание.

Всички звуци стихнаха, освен шумоленето на вятъра в листата. Вратата продължи да се движи по бавната си траектория и се блъсна в касата. Аз не помръднах от пода, и се тресях от ридания, защото сърцето ми се късаше. Не, сърцето ми бе разбито.

След малко цикадите отново зацвъртяха мечтателно в хор. Станах, прекосих с олюляване стаята и заставах разтреперана на отворената врата. Навън бледен лунен лъч осветяваше пустия път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.